

Brief aan Daan

Lieve Daan

Wat gaat de tijd toch snel, je zou nu een vrolijk rondrennend jongetje van vijf jaar zijn. Maar deze dag staan we stil bij je sterfdag, de vijfde alweer. Mama heeft moeite met het verdriet echt toe te laten. Ja er zijn zeker wel momenten in die vijf jaar dat het er mocht zijn. Alleen mocht het er nu niet meer zijn van mij. Het is tenslotte vijf jaar terug. Dus wat zeur je nou. Toch is er iets gebeurd waardoor ik het nu wil laten zijn. De tranen om jouw lieverd, de paniek in mijn lijf aanvoelen. Vertellen over jouw, want dat maakt me blij. Blij dat ik je naam kan uitspreken. De verhalen blijven hetzelfde, maar voor mij als jouw moeder zo waardevol. Je bent mijn kleine dappere strijdertje, je vechtlust enorm net als die van je mama. Helaas in een zwak lichaam geboren, want mama had je zo graag langer bij zich willen houden. Tegelijk is het ook goed dat jij deze keuze gemaakt hebt. Dat kleine warme zachte lijfje tegen mij aan, hoe voelde dat ook alweer. Alleen de laatste keer kan ik me herinneren en voelen. Ik koester het moment, maar het doet vreselijk veel pijn. Jij daar in mijn armen en dat je voorgoed je ogen sloot. Het geeft me troost dat ik weet dat je altijd bij me bent in mijn hart in de muziek die ik tegenwoordig zing. Eindelijk komt er iets meer verdriet los dankzij het zingen, dus daar ga ik zeker mee door. Daantje mijn prachtige jongen je wordt zo gemist. Je mooie ogen als ze open waren waar ik in kon verdrinken. De lieve kleine geluidjes die je maakte. Het eindeloze knuffelen met je. En uren naar je kijken hoe je sliep.

Daar waren toen de Clini Clowns in het ziekenhuis, waar je op jouw manier contact mee maakte. Deze momenten die ik had met jou neem ik altijd met mij mee.

Jij kleine jongen, je zou nu rond moeten rennen en dansen. Jij leerde vliegen in plaats van lopen. En ik weet zeker dat je

daar boven een feestje maakt met je sterren vriendjes en vriendinnetjes.

Ik hou zielsveel van je mijn kleine lieve draakje.

Liefs Mama

